

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PLs. ÚS 2/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 23. januára 2019 o sťažnosti spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej KPMG Legal s. r. o., Dvořákovo nábrežie 10, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marián Dzuroška, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 38 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 56/2015 z 24. mája 2017 a o sťažnosti spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej KPMG Legal s. r. o., Dvořákovo nábrežie 10, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marián Dzuroška, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 38 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 41/2015 z 22. marca 2017 takto

r o z h o d o l :

Veci vedené Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. I. ÚS 376/2018 a sp. zn. II. ÚS 504/2018 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. II. ÚS 504/2018.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2017 doručená sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 38 ods. 1 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 41/2015 z 22. marca 2017.

2. Predmetná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Lajosovi Mészárosovi a bola prijatá na ďalšie konanie uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 504/2018-17 zo 17. októbra 2018.

3. Ústavnému súdu bola 15. augusta 2017 doručená ďalšia sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 38 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžf 56/2015 z 24. mája 2017.

4. Predmetná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Milanovi Ľalíkovi a bola prijatá na ďalšie konanie uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 376/2018-16 zo 14. novembra 2018.

5. Zo spisov ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 376/2018 a sp. zn. II. ÚS 504/2018 vyplýva, že tieto veci spolu skutkovo súvisia a týkajú sa totožných účastníkov. Predmetom súdneho prieskumu v konaní, ktoré sa skončilo rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžf 41/2015 z 22. marca 2017, bola zákonnosť rozhodnutia Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty (ďalej len „správca dane“) z 3. júla 2012 v spojení s rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací orgán“) z 28. marca 2013, ktorým bol sťažovateľke vyrubený za zdaňovacie obdobie október 2008 rozdiel na dani z pridanej hodnoty v sume 197 683,56 €. Predmetom súdneho prieskumu v konaní, ktoré sa skončilo rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžf 56/2015 z 24. mája 2017, bola zákonnosť rozhodnutia správcu dane z 3. júla 2012 v spojení s rozhodnutím odvolacieho orgánu z 28. marca 2013, ktorým bol sťažovateľke vyrubený za zdaňovacie obdobie marec 2008 rozdiel na dani z pridanej hodnoty v sume 142 431,12 €.

6. Ústavnoprávna argumentácia sťažovateľky je v oboch veciach v zásade totožná a napadnuté rozsudky najvyššieho súdu sú tiež založené na obdobných právnych záveroch. Sťažovateľka uvádza, že v rozhodných zdaňovacích obdobiach jej vznikla na území Ruskej federácie stála prevádzkareň v zmysle § 4 ods. 7 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o dani z pridanej hodnoty“), a teda služby – prenájom železničných vagónov – poskytované zahraničným odberateľom nemali byť zdanené daňou z pridanej hodnoty v Slovenskej republike. Sťažovateľka namieta zásah do jej označených práv neutržateľným výkladom existencie jej stálej prevádzkarne na území Ruskej federácie, čo bola zásadná právna otázka v rámci súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia odvolacieho orgánu. Sťažovateľka v tomto smere vytýka najvyššiemu súdu rozpor jeho záverov s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie C-605/12 Welmory, pričom poukazuje aj na návrh generálneho advokáta v tejto veci. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že na základe dohody o poskytnutí podpory zo 14. decembra 2007 so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] zabezpečila pre svoju ekonomickú činnosť na území Ruskej federácie materiálne a personálne vybavenie v sídle spoločnosti [REDAKOVANÉ], kde zamestnanci spoločnosti [REDAKOVANÉ] dostávali pokyny výlučne od sťažovateľky a za plnenie svojich úloh zodpovedali iba sťažovateľke. Za poskytnutie personálneho a materiálneho zabezpečenia pritom sťažovateľka platila spoločnosti

██████████ odmenu. Pobočka zdaniteľnej osoby, ktorá disponuje ľudskými a technickými prostriedkami a ktorá koná iba ako pomocník tejto zdaniteľnej osoby, teda tvorí stálu prevádzkareň v štáte, v ktorom sa nachádza.

7. Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľky nerešpektoval relevantnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, keď dospel k záveru o neexistencii jej prevádzkarne na území Ruskej federácie. Tento záver najvyšší súd odôvodnil tým, že nebolo preukázané, že zastupiteľstvo sťažovateľky v Ruskej federácii samostatne uzatváralo a vyhotovovalo zmluvy, uskutočňovalo manažérske rozhodnutia, dojednávalo obchody, ďalej tým, že nebolo preukázané, že zastupiteľstvo sťažovateľky v Ruskej federácii skutočne zabezpečovalo stálosť a organizáciu, ktorá z hľadiska ľudského a materiálneho vybavenia poskytovala prenájom železničných vagónov samostatne, a napokon tým, že zastúpenie sťažovateľky v Ruskej federácii nebolo evidované v žiadnych dokumentoch sťažovateľky a ani v jej účtovníctve. Najvyšší súd tiež konštatoval, že sťažovateľka nepreukázala, že by predmetné obchody zdaňovala v Ruskej federácii tamojším ekvivalentom dane z pridanej hodnoty.

8. Sťažovateľka v sťažnostiach tieto závery najvyššieho súdu vyvracia okrem odkazu na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie aj tým, že najvyšší súd nesprávne vyvodil definičné znaky stálej prevádzkarne zo skutočností, ktoré nevyplývajú z legálnej definície stálej prevádzkarne v zákone o dani z pridanej hodnoty. V obidvoch sťažnostiach sťažovateľka tiež uviedla, že 9. decembra 2016 (teda po podaní odvolania proti rozsudku krajského súdu) doručila najvyššiemu súdu podanie, ktorým navrhla, aby sa najvyšší súd obrátil na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnymi otázkami uvedenými v tomto návrhu. Najvyšší súd tento návrh arbitrárne označil za oneskorené doplnenie odvolania, nijak bližšie sa ním nezaoberal a neodôvodnil nevyhovenie tomuto návrhu. Takýto postup najvyššieho súdu sťažovateľka s odkazom na relevantnú judikatúru ústavného súdu považuje za odňatie zákonnému sudcovi (IV. ÚS 206/08), keďže výklad pojmu stálej prevádzkarne a jej definičných znakov bol vo veci určujúci.

II.

9. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Podľa § 31a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

12. Podľa § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Ak boli také konania pridelené viacerým sudcom toho istého súdu, rozhodne o spojení konaní ten sudca, u ktorého sa začalo konanie skôr.

III.

13. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, v súlade s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde je však možné v konaní o návrhu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP.

14. Podľa čl. II ods. 10 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 v záujme hospodárnosti konania môže plénum ústavného súdu rozhodnúť o spojení vecí patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu, ktoré boli pridelené členom rôznych senátov ako sudcom spravodajcom, na spoločné konanie, ak tieto veci spolu skutkovo súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Návrh na rozhodnutie o spojení môže plénu ústavného súdu podať sudca spravodajca vo veci, ktorej spojenie s inou vecou sa navrhuje, alebo predsedníčka ústavného súdu. Ak vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa nerozhodne plénum inak, je

na spoločné konanie o spojených veciach príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr (§ 18 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

15. S prihliadnutím na obsah sťažností sťažovateľky, ktoré boli prijaté na ďalšie konanie uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 504/2018-17 zo 17. októbra 2018 a uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 376/2018-16 zo 14. novembra 2018, a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností ústavný súd v záujme hospodárnosti konania podľa § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 166 ods. 1 CSP rozhodol, že veci vedené ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 376/2018 a sp. zn. II. ÚS 504/2018 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. II. ÚS 504/2018.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2019